

je mrzlo. Kuriti se po dnevu ne sme, ker se z dimom izdajo kritja. Kjer se dobi oglje, je sicer boljše, toda mokrota se ne da izsušiti. Zraven gre široko hudo na živce in stori človeka nemirnega. Naš položaj pa je vendar toliko boljši, ker smo večinoma na pečinih. Italijane ne obiskuje samo mráz in dež, ampak tudi voda se zbira v njihovih jarkih.

## Napad naših zrakoplovcev na italijanska mesta.

V ponedeljek, dne 14. febr., je 11 naših zrakoplovov metalo bombe na gornjeitalijanska mesta Milan, Monza, Greco, Turro Milanese, Treviglio, Bergamo, Brescia in Schio. Nad Milanom so zrakoplovi zjutraj ob 9. uri krožili cele pol ure, dasiravno so jih od vseh strani silovito obstreljevali. Sovražni zrakoplovi so skušali v zračnem boju naše napasti, a so bili pregnani. V Milanu so napravile bombe ogromno škodo. Velik del mesta ob kolodvoru je porušen. Na tovrstnem kolodvoru so bombe vse naprave grozno opustošile. Po dosežanih poročilih je ubitih samo v Milanu 12, ranjenih pa nad 100 oseb. Tudi v drugih mestih je škoda in število žrtev precej veliko. Avstrijski zrakoplovi so isti dan popoldne ob 4. uri že zopet pripluli nad Milan in z uspehom metali bombe. Po 68 letih je od časa, ko so Radeckijeve čete metale bombe na Milan, zopet priletela prva avstrijska bomba na to mesto.

## Zračni napad na italijansko obal.

Dne 12. febr. so napadli avstrijski zrakoplovi na treh mestih italijansko izhodno morskobal. V mestu Ravenni (vštric Pole) so porušili dve skladišči na kolodvoru, hudo poškodovali kolodvorsko poslopje ter dve tovarni, v Kodigori in Kavaneli v Benečiji so pa poškodovali odnotne vodne naprave-sesalke. Ubityh je bilo vavsem 15 oseb, povzročena škoda pa znaša 3 milijone lir.

## Na gori Rombon gremo naprej.

Nad Bovecem je ob gorisko-koroški-italijanski meji 2240 m visoka gora Rombon, za katero se vrši že delj časa hud boj. Naši imajo zaseden vrh in še glavni del gorskega pobočja. Italijanske postojanke pa so na severozahodni strani trga Bovec (ki se je žal v italijanskih rokah) ob vznožju Rombona. Te postojanke, ki so posebno zavoljo nadaljnega prodiranja proti italijanskim glavnim okopom zelo važne, so naši v soboto, dne 12. februarja, iztrgali Italijanom iz rok. Pri tem so naši junaki ujeli 73 Italijanov in uplenili tri strojne puške. Pridobitev teh postojank je velevažna, ker iz njih naši sedaj popolnoma obvladajo sovražne postojanke v bovški kotlini. Iz Boveca upravljajo Italijani čez prelaz na zahodni strani trga živila in štelivo na svoje višinske postojanke pri Rablju in Predilu (na Koroškem). Če bodo torej naši šli še delj naprej, se Italijani na koroški meji pri Rablju in Predilu ne bodo mogli dolgo držati.

Radi tega napenjaajo Italijani vse svoje moči, da bi svoje postojanke na Rombonu dobili zopet nazaj. Avstrijski napadi se dan za dnevom ponavljajo z veliko srčnostjo, a zaman. In tudi ni čuda, da Lah ne more naprej, saj čuvajo Rombon slovenski domobranci-planinci!

## Župnik — žrtev italijanske granate.

V petek, dne 11. febr., zvečer, je neka sovražna granata smrtno ranila v njegovem župnišču ori Sv. Luciji ob Soči župnika Fabiani-ja. Nezavestnega so prepeljali v bližnjo vojaško bolnišnico, a žalibog ni bilo več nobene rešitve. Se tisto noč je junak izdahnil svojo blago dušo. Župnik Fabiani ob času izbruha vojske ni hotel zapustiti svoje župnije, ampak je prostovoljno vstrajal med svojimi župljani tam doli v tako kruto in luto obstreljevanju Sv. Luciji. Šel je junak za tolikimi junaki pot v boljši svet. Mnogi in mnogi so se čudili, celo častniki, da je župnik Fabiani tako junaško vstrajal med svojimi občini. Toliko in toliko mescev že sipajo laški topovi svoje razdejujoče krogle na prijazno Sv. Lucijo, a on je le vstrajal med župljani, kakor angeljski dobri pastir, ki da življenje za svojo čredo. Župnik Fabiani je rekel večkrat: „Dokler so ljudje tu, ostanem tudi še jaz: ljudi ne pustim samih.“ Svojim ljudem je ostal zvest do smrti. Razbilo mu je cerkev, priredil je farovž za cerkev. Dal je svojo klet Svetolucijanom na razpolago, da so se zatekali ubogi vaščani pred smrtonosnimi granatami v njo. Poškodovalo mu je večkrat stanovanje, a on je ostal, vstrajal v sovražnem ognju, in sedaj padel kot prostovoljec-junak. Po vzoru svojega božanskega Učitelja je položil svoje življenje na žrtvenik ljubezni do bližnjega. Ravno pred par dne-

vi je pravil g. B., ki je pred kratkim obiskal pokojnega, nekemu poročevalcu, da bo dobil župnik Fabiani vojaško odlikovanje za svojo hrabrost. No, prej kot od svetne oblasti ga je sedaj gotovo prejel tam gori nad zvezdami od Vsemogočnega.

## Major Turudija - podpolkovnik.

Major Stanislav Turudija, častnik hrabrega 22. dalmatinskega pešpolka, je bil v priznanje svojih izrednih zaslug na bojišču povišan v podpolkovnika. Major Turudija velja med hrvaškimi častniki kakor nekaka bajna oseba, drzna in pogumna do skrajnosti, a za sovražne krogle nedotakljiva. O njem in o njegovem junaštvu se pojejo pesmi in pripovedujejo skrivnostne pravljice o njegovi zvezi z višjimi močmi, ki ga varujejo pred sovražnikom vsega zlega.

### Nemčija bo zgradila Gorico.

Ker sta sklenili mesti Dunaj in Budimpešta, da bosta zgradili s pomočjo zbirke po vsej Avstriji porušena sela v izhodnem delu Prusije, so sklenili sedaj v Nemčiji, da bo po vojski Nemčija zgradila porušeno Gorico. Seveda so to le neobvezne govornice, na katero se vsaj v polni meri ne sme prav nihče zanašati.

### 17.000 socialistov padlo.

Iz Curilha se poroča, da je od 83.000 članov italijanskih socialističnih organizacij do 1. jan. 1916 padlo že 17.000. Ranjeni in bolani niso všteti, ampak samo mrtvi.

### Eden Slovenec proti Šestim Italijanom.

Gorjane Franc, doma iz Konjice, piše č. g. vikarju Jurharju od koroške meje:

Nekoč sem stal na straži. Bilo je ravno okrog polnoči. Mesec je blede svetil po golem skalovju. Bila je mirna noč; niti enega strela nisem slišal od nikoder. Mislim sem na svoje ljube domače. Mirno zrem po polentarskih gorah. Naenkrat zaslišim neki šum in neko praskanje po skalah prav blizu mene. Hitro pogledam iz svojega kritja-opazovališča in zagledam nekaj mož. Plazili so se po skalovju proti našim postojankam. Hitro pripravim puško za streljati in jih pustim prav blizu sebe. Tovarišem ob strani sem pa dal znamenje. Nato se jim prikažem in zakričim hitro: „Stoj! Kdo tukaj?“ — Ko so me zagledali, so se plaho pogovarjali, a nisem jih razumel. Vprašam jih po gestu. Vse tiho. Mogoče so vedeli, da jim teče zadnja ura. Začeli so se umikati. Bilo jih je šest, a jaz sem bil sam. Hoteli so iti po skalovju navzdol, a jaz pa sem začel naglo streljati in sem dal vsakemu po en strel. Menda ni ostal noben živ. Zadel sem vsakega. Tovariši bi mi bili pomagali, če bi bila sila. Polentarji so se kopicali navzdol po skalovju in mi lo javkanje sem slišal iz kraja, po katerem so se Lah valjali. Zadel sem prav lahko, ker niso bili daleč od mene, menda le do pet korakov. Prišli so po strmi, kameniti skali. Bil sem pohvaljen od našega gospoda stotnika.

Zdrav sem, hvala Bogu! Vsak dan se priporočam ljubemu angelu varuhi. Nekoč sem stal na straži: bilo je ravno tudi okoli polnoči, ker ob 11. uri po noči prevzamem stražo in sem na straži do 1 ure po polnoči. Bil mi je dolgčas. Nad menoj so jednako merno tulile sovražne granate in treskale v skalovje. Pa pomagaj sem si in sem si hitro pregnal dolgčas. Vzel sem iz žepa rožni venec in sem molil, in čas mi je minil in tako delam zmiraj.

Žalosten je od tukaj pogled na Sv. Višarje. Kruti in hinavski polentar je razstrelil slavno slovensko romarsko cerkev, da je žalostno pogledati. Bog daj, da bi bilo vojne kmau konec. Vojne težave lahko prenašam, ker me vsaki teden obišče moj stari prijatelj „Slovenski Gospodar.“ To je veselje! Stariši, le naročajte nam vojakom to izvrstno in lepo berilo. „Slovenski Gospodar“ nam je na krvavem bojišču vesela tolažba. Pozdrave iz visokih koroških gor. Gorjane Franc.

### 200 korakov pred italijanskimi postojankami.

Topničar Franc Svenšek od Sv. Trojice v Halozah nam piše s primorske fronte sledeče:

Pred kratkim sem bil prideljen k nekemu artilerijskemu opazovališču, ki se je nahajalo kakih 200 korakov pred italijanskimi postojankami. Po dnevu je bilo še precej mirno, a proti večeru pa se je vnel na obeh straneh precej močan artilerijski boj. Štutil sem, da sovražnik nekaj namerava in nisem se zmotil. Bilo je okoli 11. ure po noči, kar javijo naše straže: „Polentar nas hoče presenetiti z napadom!“ Po kratkem času se zasliši iz nasprotne strani „Avanti!“ Srdit boj se je pričel! Naše strojne puške so delovale, vsak posamezni je dobro meril, prepričan, da ne zadene napadno: topovi pa so izvrstno truhali polentarju železne drobce v obraz. To streljanje je trajalo poldrugo uro. Končno se je sovražnik z groznimi izgubami moral umakniti. Sedaj si že precej časa celi rane, katere smo mu tokrat prizadeli mi slovenski junaki tukaj ob obali sinjega Jadranskega morja. Dokler bije živo srce v naših pr-

sih. Lah ne boteptal naše slovenske zemlje.

Vam pa, dragi rojaki in bralci tega časnika, pošiljamo vsi tukaj se nahajajoči Slovenci prav iskrene pozdrave!

### Italijanske granate ne razpočijo.

Slovenski črnovojniki nam pišejo iz Pergine na južnem Tirolskem:

Polentarji so nam poslali dne 20. jan. dve granati 32 cm kalibra v našo postojanko, a v naše veselje se ni nobena razpočila. Granate so naši veščaki previdno izpraznili in prepeljali v Pergine, kjer so bodo postavile pred poštno poslopje v večni spomin. Granate sem osebno s svojim metrom zmeril. Od zunaj so dolge 120 cm, znotraj dolgot votline 82 cm, premer 16 cm ter so težke 320 kg. Najraje bi eno vzel seboj ob srečni vrtnitvi v milo domovino in tla v Kozjem na trg postaviti za spomin, kakor imajo v Brežicah za spomin težko verigo iz stare zgodovine. Mi se le veselimo, da se polentarjem namen večkrat ponesreči. Milim slovenskoštajerskim rojakom iskrene pozdrave! Josip Gorišek, vodja; Martin Kink, A. Kolbl, Tomaž Stampar, F. Grubič, F. Župevc, Štef. Jurman, Avgust Fila, J. Štefur, Andrej Škerlec, Jakob Molan, Peter Senica, Ivan Fekonja, Fr. Dolamič, Kramberger in drugi slovenski črnovojniki.

### Godovni dan na bojišču.

Z bojišča se nam dne 30. jan. piše:

Bilo je dne 28. januarja. S tovarišem se po kratkem spanju zbudiva. Rekel sem mu: „Vidiš, moj France, jutri je najin god, glej, da ga bova prav lepo slovesno obhajala. Upala sva, da bo dan bolj miren, pa sva se goljufala. Naši so namreč na desnem hribu ujeli več sto Lahov. To je bilo zjutraj, predno se je začelo daniti. Polentarja je to tako razkažilo, da je začel divjati na vse načine, metal je vse, kar je imel, pa mu ni nič pomagalo. Proti večeru mu je pa naša artilerija pomagala in so frčala polentarjeva kritja po zraku, da je bilo veselje. Boj je bil dokončan in nastala je tema. Noč je kmau minila. Vstal sem zopet v upanju, da bo danes bolj mirno, — ker je ravno moj god. In res je bil dan bolj miren, samo tupaťam se je razletela kakšna granata. Zbudil sem svojega tovariša, podala sva si roke in voščila drug drugemu še mnogo let. Opoldne sva si vzela priboljšek in vsak je imel malo svinjskega in sira za prigriznit. Drugo leto pa upam, da bo Bog dal, da obhajama najino godovanje doma. Vsem trojičkim faranom in cenjenim bralcem „Slovenskega Gospodarja“ mnogo iskrenih pozdravov! — Poddes. Franc Rozman od Sv. Trojice v Halozah in Franc Vertič iz Spuhlje pri Ptuj.

## Albanija.

Vse je mislilo, da bomo prodirali pred Solunom, a v istini prodiramo v Albaniji, da očistimo albansko obal od Italijanov ter si osvojimo celo izhodno stran Jadranskega morja. Skupno z nami prodirajo Bolgari. Ali bodo Bolgari vsled tega hoteli imeti prosto pot na Jadransko morje ter si v to svrhu osvojiti južno Albanijo z Valono, nam je neznano. Gotovo je že to vprašanje med Sofijo, Dunajem in Berlinom razrešeno, kajti carja Ferdinanda niso spremljali samo zaradi lepšega ministrski predsednik Radoslavov ter generala Žekov in Savov. Odkar so se dovršili pogovori v nemškem in našem glavnem vojnem stanu, so Bolgari tudi kar hipoma začeli prodirati. Zasedli so Elbasan in Fieri ter stojijo sedaj v sredini med Valono in Dračem.

Katoliški in mghamedanski albanski rodovi se prostovoljno pridružujejo našim četam. Mi jih oborožujemo z orožjem, zaplenjenim na Črnigori. Naše izgube so malenkostne, skoro lahko rečemo, da še dosedaj nismo za Albanijo žrtvovali niti življenja. Naše čete stojijo pred Dračem.

## Avstrijci zasedli Tirano in Bazar-Šjak.

Dne 9. febr. so avstrijske čete zasedle srednje-albansko mesto Tirano, kjer je „kraljeval“ znani pustolovec Esad-paša. Istega dne so se naši polastili tudi višin med krajema Preza in Bazar-Šjak. Tirana leži izhodno od Drača; Bazar-Šjak pa je oddaljen od Drača (severozahodno) samo 15 km.

Dne 11. febr. so italijanske čete skušale zahodno od Tirane zavzeti višinske postojanke, ki so jih naši dne 9. febr. zasedli. A že pri prvem večjem spopadu so bili Italijani vrženi nazaj.

## Č od izhoda in severa obkoljen.

Avstrijske čete so obkolile Drač od vseh strani. Oddelek, ki je prodiral ob morskobali in je za-

sedel Prezo, je dne 13. febr. med mestecem Juba (ob morju severno od Drača) in Bazar-Sjakom prekoračil reko Arzen in ogrožuje Drač od severne strani. Drugi naš oddelek, ki je zasedel Tirano, pa se bliža Draču od izhodne smeri. Od jugoizhoda pa se bližajo Draču Bolgari, ki so zasedli Elbasan. Ko bo zveza med avstrijskimi in bolgarskimi četami med Elbasanom in Tirano golova in bodo naše čete tudi na južni strani prodrle proti Adriji, pa bo Drač prost samo še od morske strani.

## Bolgari zasedli Elbasan in Fieri.

Iz Sofije se dne 13. febr. uradno poroča, da so Bolgari dne 12. febr. zasedli srednjealbansko mesto Elbasan (zahodno od Ohridskega jezera). Prebivalstvo je sprejelo Bolgare kot svoje rešitelje in jim je tu pripravilo izredno prisrčen sprejem.

Iz Aten poročajo dne 14. febr., da so Bolgari zasedli tudi mestece Fieri, ki leži 25 km severno od Valone.

Poročilo iz Rotterdama dne 15. febr. pravi, da se bolgarski oddelek, ki je zasedel Fieri, bliža jadranski obali, od katere je oddaljen le še nekaj kilometrov. Ako bo ta vest uradno potrjena, potem so Bolgari zabili ostro zagozdo med Valono in Drač in sovražna armada pri Draču je odrezana od one pri Valoni.

## Bolgari se združijo z Avstriji.

Iz Sofije se dne 15. febr. poroča, da bolgarske čete, ki so zasedle Elbasan, prodirajo dalje naprej, da bi se pri Draču združile z Avstriji, ki stojijo pod poveljstvom generala Kövessa. Dne 15. febr. je bila razdalja med obema armadama k večjemu še dva dnevna marša.

### Naše in italijansko vojno brodovje v boju za Drač.

Četverosporazumovi listi so pisali, da Avstrijem prodiranje proti Draču in Valoni ne bo mnogo pomagalo, ker za armada ne bo mogoče spraviti po suhem dovolj živeža in drugega vojnega gradiva. A naši so sovražne načrte takoj preprečili. Naše vojno brodovje spravlja namreč po morju prav pridno živila za našo armada v Albanijo. In sovražno brodovje tega niti preprečiti ne more, daširavno se Italijani tako radi proglašajo pred svetom za neomejene gospodarje Adrije. Nekateri italijanske, francoske in angleške vojne ladje sicer križarijo pred Dračem, da bi pomagale branilec Drača, a dosedaj še ni bilo slišati nobenega „slavnega“ čina o tem sovražnem brodovju.

## Pred Solunom.

Pred Solunom je najnovejše, da so francoske čete pri Topčinu prekoračile reko Vardar in v izmeri 12 km izkopalje strelske jarke. Nam se ne zdi verjetno, da bi Francozi in Angleži začeli z ofenzivo pred Solunom. Mi smo jih tam pošteno speljali na led, ker smo delali, kakor da bomo mi koj po zmagah v Srbiji navalili na Solun. Francoske in angleške čete so vsled tega porušile vse mostove, razdrle ceste in železnice ter se vkopale za obrambo, ne pa za napad. Sedaj čakajo našega in bolgarskega napada, a mi ne pridemo od nikoder. Sami pa tudi ne morejo prodirati, ker so si razdrli pota. Za to se sedaj gledamo pred Solunom kakor pes in mačka, oboji pripravljeni na skok, a do skoka ne pride. Vse izgleda, da smo Angleže in Francoze pošteno potegnili in jim izvabili mnogoštevilne čete z drugih bojišč.

Četverosporazum je baje spravil 120.000 Srbov v Solun, da pomnoži svoje tamošnje čete. Toda Srbi so nezadovoljni s postopanjem angleškega vojaštva proti njim in prišlo je baje že do rabuk.

### Napad na Solun preložen.

„Daily Telegraph“ poroča iz Aten: Napad na Solun se je preložil na leto po velikem napadu, ki se sedaj pripravlja na italijansko-avstrijski fronti.

### Mackensen v Bitolju.

Iz Aten se poroča, da je nadzoroval general-feldmaršal Mackensen dne 9. febr. avstrijske in nemške čete v Bitolju. Iz Bitolja je nato odprtoval, da nadzoruje še tudi druge nemške in avstrijske čete, ki se nahajajo v Srbiji.

## Rusko bojišče.

Na ruski fronti se vedno le boji na posameznih točkah. Ruski listi pravijo, da so naše čete v Gali-

ciji in Besarabiji tako močne, da so sposobne tudi za ofenzivo. Nadalje pričakujejo Rusi tudi nemške ofenzive na severu pri Rigi in Dvinskem.

## Uščiško in Tarnopol.

Na dveh mestih naše izhodno-gališke bojne čete so Rusi zadnji čas posebno poskušali svojo srečo: pri kraju Uščiško ob Dnjestrju (severozahodno od Zalesčykija) in v prostoru severozahodno od Tarnopola. Naše čete so radi sovražne premoči morale dne 9. t. m. obmestje pri Uščišku zapustiti, a so te postojanke dne 11. febr. zopet iztrgale Rusom iz rok. Isto se je zgodilo tudi glede naših prednjih postojank na severozahodni strani Tarnopola. Ruska artilerija je dne 11. febr. naše tamošnje postojanke tako silno obstreljevala, da so jih morali naši izprazniti. Naslednjo noč pa smo jih zopet zasedli.

Dne 15. februarja so naši severozahodno od Tarnopola sestrelili ruski zrakoplov. Zrakoplovci so se ubili.

### S srednjegališke fronte.

Piše L. Korpar, doma od Sv. Lenarta pri Veliki Nedelji.

Naša baterija poljskega topništva se nahaja na srednjegališki fronti v bojni črti pri Burkanovi. Morskali nas je pri svoji zadnji ofenzivi hudo napadal, a brez uspeha. Moril si je lastne moči. Naša baterija je v vsej ruski ofenzivi zgubila samo enega moža in par konj. Slovenskim fantom ne zmanjka poguma. Med kratkim odmorom stopimo slovenski fantje vkup v krog in zapojemo kako narodno, da se razlega lep glas slovenske pesmi po bojišču. Največje veselje pa nam napravi „Slovenski Gospodar“, katerega dobim prav redno. Vsi moji tovariši segajo skrbno po njem. Iskrene pozdrave pošiljamo vsi prijatelji Vašega lista. Lenart Korpar, Ivan Jurkos, Franc Glogovšek, Stefan Podkrajšek iz Stajerskega; Peter Hvala, Angel Ščukot, Andrej Kaučič iz Primorskega.

### Na Ruskem za mir?

Novi ministrski predsednik Stürmer je prepovedal zborovanje stranke pravih Rusov, ki so hoteli v posebnem sklepu zahtevati, da se vojska proti Avstriji in Nemčiji nadaljuje do skrajnosti.

Veliki knez Nikolaj Nikolajevič, prejšnji ruski vrhovni poveljnik, se je proti prijateljem v Petrogradu izrazil, da se je ves položaj, mednarodno-politični in notranje-politični v posameznih državah, spremenil na korist osrednjih držav, Avstrije in Nemčije. Njegovo mnenje je, da pride do miru po prvi večji zmagi osrednjih držav. Odločilni spopad se bo po njegovem prepričanju vršil na francoskem bojišču.

### Ujetništvo mi dela sive lase.

Zanimivo pismo iz ruskega ujetništva (Selo Novoje Račejko v sizranskem okraju simbirske gubernije), pisano dne 8. nov. 1915, je poslal Rudolf Rantarsa svoji ženi, doma pri Kapelij, ki že dolgo mesce ni vedela za usodo svojega moža. Pismo se glasi:

V začetku pisanja Vas vse vkup iz daljnega Ruskega lepo pozdravljam, če ste še živi. Naznanjam Vam, da sem zdrav in da se mi ne godi preslabo. Sem pri precej dobrem gospodarju že pet mesecev. Ime mu je Vasilij Grigorovič Čermošenko. Morda še ostanem pri njem čez zimo. Imam dosti jela in dela, samo pijače ni kakor pri Vas. Belega kruha in zva-re imam dovolj. Črnega kruha še nisem videl pri tem gospodarju. Vedno jemo samo lep pšenični kruh, in vsak dan razven petka kurje ali račje meso. Teh živali je tu vse polno. — Ljuba žena! Od Tebe nisem dobil še nobenega poročila. Morebiti tudi Ti od mene ne, zato ne veš, kam bi mi pisala. Lahko me imaš že za mrtvega. Ali jaz še živim, kako, Ti vsega ne morem in ne smem pisati. Če nam ljubi Bog da zdrave, bomo se že veselili videti. Takrat Ti povem, kolikokrat sem Ti že pisal in vse drugo. Dozdaj sem pisal samo karte, za pisma nisem imel denarja. Sedaj pa mi je plačal gospodar za vsak mesec štiri rublje. Nakupil si bom, kar najbolj potrebujem za zimo, da ne zmrznem. Mrzlo je tu, da bi lahko imel kar dva kožuha. Preko ušes moram nositi kosmato kapo, da mi ne ozebata. Ljubi mi domači, kako hudo in dolgočasno mi je po Vas, odkar sem Vas moral zapustiti, in oditi na bojišče, kjer sem bil tako nesrečen, da sem zdaj v ujetništvu, kjer nič ne vem, ali ste še živi in zdravi in kako se Vam kaj godi. Ni mi tu pre-slabo, a zadovoljen nisem. Mučno je življenje ujetnika: pozna ga le, kdor si ga je sam izkusil. Srečna ura, kadar bom rešen. Ujetništvo mi dela sive lase. Misli, malo da mi glavo ne razbijejo. Utrujen sem od dela, da me vse boli, a spati ne morem. Cele noči si premišlujem, kako je kaj pri Vas doma in kako tu. Ali ste zmlatili? Jaz sem tu pomagal mlatiti in sejati. Ali je doma meni kdo kaj posejal. Ali še živi kdo, ali je vse pomrlo? Ali je še kdo za delo, ali so vse pobrali k vojakom? Kako je kaj z jabolkami, kako z goricami, ali ste kaj nabrali, ali se je vse posmodilo? O vsaki stvari premišlujem. Oh, kdaj bo prišel čas, da se vrnem! Vsaka stvar hrepeni po svojem domovju. Ljube pičice se, ko mine zima, vrnejo. Škoda le, da nimam peruti, da bi poletel k Vam. Ne morem razodeti, kaka čustva imam. A potrpeti moram, da

pride čas, ki ga vsi v ujetništvu željno pričakujemo. Bog, v Tebe imam zaupanje, da še vidim svoj rojstni kraj. Ljuba žena, kakor sem Ti pisal že večkrat, delaj kolikor moreš. Jaz Ti zdaj ne morem biti na pomoč. Sklenem svoje slabo pisanje. Zdaj veš, ako ga dobiš, da sem še živ, da ne storiš, kakor tukaj nekatere Rusinje. Omožile so se, zdaj pa prihajajo pisma, da močje še živijo in sicer tudi v ujetništvu. Se enkrat pozdrav vsem Vašim in našim, sosedom in pa Tebi. Tvoj mož in oče otrok, ujetnik na Ruskem, R. R. — Pripomba: Isti dan, kot to pismo, je dospela karta, pisana dva mesca pozneje.

## Japonska zalaga Rusijo s streliv m.

Iz Kodanja se dne 14. febr. poroča:

V mesto Bergen na Norveškem je došla te dni japonska komisija, ki ima nalogo proučevati vojne razmere v Angliji, kamor bo odprtovala. Clani komisije so se izjavili, da je Rusija sedaj založena v obilni meri z japonsko municijo. Tudi na bojni črti v Bukovini se že nahajajo japonski topovi. Rusija je naročila vnovič na Japonskem velike množine municije. Skoro vse japonske tovarne za izdelovanje municije so četverosporazumu na razpolago. Rusija z-bira sedaj novo ogromno armado, v katero uvrščajo vojake v starosti od 20 do 25 let. Na spomlad se sme pričakovati nova ruska ofenziva, in sicer z istočasnim poskusom Francozov predreti zapadno bojno črto. Rusija je tudi naročila na Japonskem veliko število novih zrakoplovov, ki so zgrajeni po vzorec nemških zrakoplovov. Novi japonski zrakoplovi bodo pluli mnogo hitreje in bolj vstrajno, kakor dosedanj japonski zrakoplovi. V ruski armadi se nahaja zdaj več sto japonskih artilerijskih častnikov.

## Francosko bojišče.

Na francoskem bojišču razvijajo Nemci zelo živahno delovanje. Ne mine dan, da bi ne prišli z Angleži in Francozi na posameznih točkah v huđe boje. Samoumevno, da tudi Francozi in Angleži ne držijo križem rok. Kaj pomeni to, da se je naenkrat začelo na tem bojišču tako živahno nastopati, je težko razbrati, ker vsaka stran skrbno zakriva svoje načrte. Mogoče, da se s takim postopanjem prikrivajo priprave za druga bojišča, mogoče da se pripravljajo ofenziva na tem bojišču, mogoče da se le delajo skrbnejše priprave za obrambo, ako začne nasprotna stran napadati.

### Francija izgubila dosedaj poldrugi milijon mož.

V Franciji so zelo nezadovoljni z Anglijo, kajti Anglija pošilja veliko premalo vojaštva na francosko bojišče, kar je najbolj razvidno, ako se primerjajo francoske in angleške dosedanje izgube. Francija je izgubila dosedaj zavsem poldrugi milijon mož in sicer je padlo 700.000 mož, invalidov ima pa 800.000 mož, dočim ima Anglija komaj 130.000 padlih in približno toliko ranjenih. Francija je že poklicala pod orožje vse moške osebe v starosti od 18 do 46 let, dočim je Anglija šele pred kratkim upeljala splošno vojaško obveznost.

## Boj oboroženim trgovskim ladjam.

Naša in nemška vlada sta naznanili vsem nepristranskim državam, da bosta od 29. februarja naprej potopili vsako trgovsko ladjo, katera bo oborožena.

## Angleška križarka se potopila.

Ob izhodni angleški morski obali je trčila angleška oklopna križarka „Arctusa“ na neko mino. Smatra se, da je križarka izgubljena. Od posadke, broče 400 mož, se je rešilo 10 mornarjev. Potopljena križarka je bila zgrajena šele pred tremi leti in je hula z brzino 54 km v eni uri. Oborožena je bila z 22 srednjimi in manjšimi topovi.

## Dve francoski križarki se potopili.

Nemški podmorski čoln je potopil ob sirski obali južno od mesta Beirut (severno od Sv. dežele v Sredozemskem morju) francosko križarko „Admiral Charner“. Križarka se je potopila tekom dveh minut. Na ladji je bilo 855 mož posadke. Oborožena je bila s 44 topovi. Kolikor je dosedaj znano, se je rešil od posadke samo eden mož, ki je pravil, da se je kri-